

(המשך מעמוד 7)

התחייבה לשלם לו סכום של מאה לירות המורת הרגום מחוה של הסופר הצ'כי אנון אורין קיש. טלע המחלוקת: תיאור הוונות במחזה טוני גרדום נוסעת לשמים.

אנון אורין קיש, שמת לפני 10 שנים, היה ידוע כסופר שלא כתב מעולם על דבר שלא ניסה אותו בעצמו. חיבה מיוחדת הייתה לו לעולם הזונות, וידידותיו הנאמנות ביותר של ההומוריסט היהודי, היו שוכנות רובעיהזנות של פראג.

גירוי בפריז/מח. נארה שאן, שהציגה כבר בהצלחה את מחזהו של קיש, הכובסת, החליטה בעקבות הצלחתה הראשונה להסוך מחזה נוסף של אותו מחזאי למחזה-יחיד. אחרי ששמעה בקול ישראל את סידור הכרטיסים שורגם ועודו בכדי דב קחסטלר, מנתה אליו, בקשה שיתרגם עבורה את טוני גרדום נוסעת לשמים, תמורת תשלום של מאתי לירות.

כעבור חודש שלח קווסטלר, העובד כפ"קיד במשרד ירושלמי, את הרגום המחזה הלירי, הדומה מעט ללילות קביריה, לבימה של נארה שאן. "הודעתי כאשר ראיתי מה הוא עשה לזונות שבמחזה, ולהי המיוחד שלהן", סיפרה השבוע השחקנית. "ראיתי מיד שלאיש אין מושג כלל בטה המדובר, כל אדם שהי כפראג, וגם זה שלא היה לו כל ענין עם עולם הזונות, הכיר אותן ואת ההי שלהן".

החוד המקומות במחזה אומרת טוני הוונת: "מה רשם אני צריכה לקנות קומבי" גיוון חדש ממשו עם תחריט, לכני-גרוי, הרי אני בתור זונה לא יכולה ללכת במלון", קחסטלר לא התגרה, הרגם את המשפט המ"סובך בפשטות רבה: "כשהולכים לעשות קניות של איות כובע או חולצה, הרי אי אפשר להתהלך בפיגימה". בכל מקום שהי סיעו במחזה גרביהרשת, סמלן המסתרי של הזונות, הרגם קחסטלר את הטכסט בפשטות לגרבי משי.

הוכחה משפטית. נארה כתבה מיד לקחסטלר כי התרגום אינו נכון, שונה ממ"הות המחזה, ולפיכך אינה יכולה להשתמש בו. לאור כל זה אני רואה את עצמי הפשית מכל התחייבות לתשלום עבור התרגום הזה", סיימה השחקנית, קיחה כי בכך חיסלה את הפרשה, מנתה אל מתרגם אחר. אולם כעבור ימים מספר הופתעה נארה לקבל מכתב נמרץ, שאסר עליה להשתמש במ"חזה בלי רשות המתרגם. אל המכתב היתה מצורפת הנמנה לבית-המשפט.

כישובה הראשונה של בית המשפט הציג השופט פטרה ותשלום הסכום. נארה הסכימה לשלם סכום של כ-20 לירות, שהוא המחיר עבור העתקה במכונה לפי מספר הדפים. קחסטלר טרב. "זו עבודה אמנותית", טען, "ובשביל אמנות משלמים אחרת". נארה צחקת בקול: "זו אמנות זוי" השופט דחה את המשך המשפט, תבע הוכחות. "אנשי להם הצגה כזאת בבית המשפט שהם היו מוכרחים להשתכנע שהאיש הזה לא הכיר מעולם את הוונות של פראג", הבטיחה נארה. "זה די ברור, לפחות לפי דעתי, שאדם אשר אין לו מושג באיורו ובתכנון של מחזה, ובכל המדובר בו, לא יקח על עצמו תרגום של מחזה כזה. ועוד ישנן שזו אמנות, וביותר כשהמדובר הוא במחזה כה נהדר, כסוני גרדום נוסעת לשמים", סיכמה נארה את דעתה שלה על כל הענין.

תזכיר

מ"ם, מ"ם ופרסום

"דיעה מופצצת נוספת שפורסמה יותר לצרכי בחירות, בדומה לפרסום הרע" שני סביב הכור האטומי הנסיוני: גילוי גרם חיוני, העשוי לשנות את סיכויי התח" מתחולת של אילת במידה קיצונית", כך ניבאה תצפית העולם הזה (1128) לפני שבועיים והוסיפה כעבור שבוע (העולם הזה 1129): "לפי מחקרו (של יהודי קנדי) עובר עורך של מים מתוקים לכל אורך השכר בערבה... נסיון שאיבה ראשון... ייערך השבוע בדרום הרחוק". השבוע יצאו עתוניהעורב בהוצאה מיוחדת, הודיעו בכותרות רעשניות כי מצאו מים מתוקים בדרום הקרבה, דבר שישנה באופן קיצוני את יכולת החליטה של אילת... פרשת קרה, שהגד הצ'כובי שלה נותח בשבוע שעבר עלידי העולם הזה (1129), הובאה לראשונה לכנסת על ידי ח"כ הצ"כ ישראל רוקח, שהצטרף להאשמות העולם הזה, הגיש ברוח זו שאילת חא לכנסת.

דליה האמינו או לא, היא אם לשני ילדים. אין סכנה שיפנו אחריה ראשים ברחוב, או ישרקו בצורה מעליבה.

עדנה גבוהה ותמירה מאד, בעלת הר"פעה ביישנית, היא מייצגת את הטיפוס השקט יותר של עם הדוגמניות.

בתצוגה חגיג'ת הבשיל השבוע יבול חדש

בית ספר

עם, בשכבר הימים, חלמו ילדות להיות מורות, גננות, אחיות, מוכרות לבוס עשיר ויפה, או כוכבות-קולנוע. הן עדיין חולמות להיות כוכבות-קולנוע, אולם מגיעות במוקדם או במאוחר למסקנה ההגיונית שהוליבוד היא בקליפורניה, ארצות הברית ורוול הוא, בכל זאת, ברחוב דינגרופ, תל-אביב. הן רוצות להיות דוגמניות.

זהו, כמובן, אמצעי — לא מטרה. שלב בסולם החברתי החדש. הסיכויים הם שלעור לא תינשא לבנו של הרשתן עשיר אם את מקיזה חמודה במשרד-ביטוח. אם את דוגמנית — הסיכויים הם לטובתך. עד לפני שנים מספר, אפשר היה למנות בישראל את הדוגמניות על אצבעות ידי אחת. בראשן עמדה חנה קליין, האשה הבוגרת, בעלת המראה האצילי. הן היו מדגימות

מאת רותי וורד

פרכת ושמלות שלאחר הצנע. הן היו ברובן בוגרות, והשפה המדוברת ביניהן היתה גרמנית בניב צ'כי או הונגרי. הן לא היו מטרה לקנאתן של נערות, לרכילות בקנה מידה גדול. הן לא הסעירו. בהדרגה הלך ונוצר מעמד חדש. נערות צעירות יותר, שהשתתפו בתחרויות-יופי, או שכתם החליטו שוהי דרך טובה ומהירה להתבלט ולהשיג את המותרות אליהן נכסו — החלו בולטות בשמי הדוגמנות. הן השתייכו ללגיון הנערות ההדורות, ארוכות הרגליים והדקיקות, הלבושות בהידור מטרפה, התלויות על זרועם של בני-לחייה מצי-ליחים.

לכל תקופה, היו נערותיה שיופיהן היה רכושן היחיד. המלחמה וטורי-הרכילות גר"מו לכך שנערות-הזוהר הן כיום פופולאריות כל-כך. הן נראות במיטב המסעדות, במועדוני הלילה, במקומות הנופש, בחברת גברים הנפרדים בקלות מכספם (גם מנשור-תיהם, לפעמים). וגברים, כידוע, אוהבים להיראות בחברת נערות יפות. ולהיראות בחברת דוגמניות — זוהי, בתל-אביב, אופי-נה. טעם טוב. שם טוב.

אי בית-הזוהר

אפשר לראותן ברוב ביום ששי בצהריים, למשל, לבושות בשמלות הי-פשוטות אך ההדורות ביותר, הנקיות והמי-גוהצות ביותר. חוק בלתי-כתוב מחייב שכל אחת תופיע עם הבילה הנושאת שם חנות-הכבשה מטויימת. זה עתה רכשה משהו, אתם מבינים.

הן יושבות בקבוצות, מטופחות, מצר-בעות, מחליפות, לא כל כך בשקט, רכילות הדוית, צוחקות בקול קצת רם מדי. מפרי-חות מלים אנגליות ו/או צרפתיות. במוקדם או במאוחר, מצטרף אליהן גבר אחד או שניים, שכל תפקידו במעמד הוא להעריך אותן. נקבעת תוכנית לליל שישי. הן קמות ומתפצלות בשעה אחת צהריים. הולכות לבריכה ומנקרות עיני כל בביקני שלהן. בשנתיים האחרונות נידלדלה שורת הדוגמניות ממדרגה ראשונה, ויחד עם זאת גבר הביקוש לדוגמניות לא רק בשטח האופנה, אלא אף בשטח הפירסום. דבר שנתן לבר-כוכבא שור, איש רדיו ועתונאי בדימוס, להקים את סוכנות אורעל לדוגמניות, לדאוג להן לעבודה, ולסווג אותן. דוגמניות סוג א' כמעט וכבר אולו בשוק. היה צורך בהן קמת דור חדש של דוגמניות. אגב, דוגמנית, ולו גם הטובה ביותר, איננה יכולה להתקיים אך ורק מדוגמנות. כולן עובדות, פרט לכן, גם בעבודה קבועה.

כיום נשארה אילנה רובינא המלכה הי-בלתי-מעורערת של הדוגמניות בארץ. למרות שלמדה את מקצועה באיטליה, אין אילנה הדקה והאצילית מאייגת את מעמד הדוגמניות. אילנה היא תושבת-בסית. יידיה הם בעיקר שחקנים או עתונאים. בשעות היום אפשר לראות במבנסי גינס דהויים (עם פתח מלפנים), חולצת טריקה, סנדלים, ופנים נקיים מאיפור. אולם על המסלול מר-פיעה אילנה שונה לחלוטין: הדורה להפליא מאופרת בדיסקרטיות, מחתיכת בעיניה הכחור-

הפינאליה

בסיום הקורס נער"כה תצוגת אופנה. לא כל הנערות עמדו על הרמה הנדרשת לות בלבד. היא מקצועית, קריירה ועייליה. למכונות, דוגמניות יפה

מה קרה, בעצם, לדוגמניות החתיקות?

או שמא בכראזלי? סוגיה התמירה, שהפריכה את המימרה המפורסמת של דורותי פארק, שגברים אי-גם עוגבים על נערות ממושקפות — נשואה מזה שנה באושר, עד היום הזה, לחרשתן עשיר. היא פרשה מן המקצוע.

חנה קליין היגרה לקנדה. רינה וייס, שהיתה אחת הדוגמניות הטו"בות והוהדרות ביותר, מסתפקת, ברצון רב, בתואר גברת יעקובסון. היא מאושרת מאד, מצפה ליעקובסון קטן.

קטי רודרמטמור החליטה שמוטב לשבת באולם תצוגות, לא לצעוד. לבקרי, לא להיות מבוקרת. היא כעת עתונאית-אופנה ועסוקה בפיתוח מסמור קטן.

השורות, כאמור, נידלדלו. קם, אמנם, אחד ריהן דור חדש של דוגמניות שהיו קודם לכן בדרגה נמוכה יותר. הן החלו מופיעות יותר, קיבלו מעמד גבוה יותר. אולם זה לא הספיק. הביקוש, אומר בר-כוכבא שור, הולך וגדל. ישנה עונת-תיירות מוצלחת, ויש תצוגות, וכל חברה רוצה לפרסם כעת את הסירים שלה, היין שלה או המכונת שלה, דווקא עם דוגמנית יפה. ואין מספיק.

או למה שלא יפתחו קורס לדוגמניות? אורעל שכרה את אולם רונן ברחוב אבן-גבירול, מדריכות טובות כנדיה בראון הצר-פתיה, שראתה כי טוב בתל-אביב והחליטה להישאר, ורדה כהן, עדינה ומאופקת כמרצה על אופנה, דיאסה והגינינה, וחנה סגל — איפור.

מועמדות לא חסרו. המחיר — 150 ל"י לקורס של חודשיים, פעמיים בשבוע — לא הרתיע אותן. הן החליטו לעשות דברים לעצמן. רצינית לראות איך.

ריכוכבא וכל המדריכות, כל אחת לתור וכולן ביחד — הכטיחו לי שאין